

Šiesta kapitola,

v ktorej ma chcú poslať do školy

Niečo visí vo vzduchu. Cítim to. Už celé ráno hovoria o mne. Ležím pod kuchynským stolom, pevne som si zavrel oči a počúvam. „Psa si predsa vždy chcela ty,“ povie Friedbert. Pes, to som ja. „Nemohla som predsa vedieť, že to zviera je také nevychované,“ povie Emily. To zviera, to som ja. „Boli to moje najlepšie topánky!“ povie Emily. „A nestalo sa to prvý raz. Ide to do peňazí! A počúvať tiež nevie!“ To nie je pravda! Počujem lepšie ako Friedbert a Emily dohromady! „Je to pastiersky pes,“ povie Friedbert. „Si príliš ústupčivá. Pastiersky pes potrebuje, aby ho viedli.“ Nikdy by som nepovedal, že Friedbert vie tak veľa o pastierskych psoch. „To vraví ten pravý,“ namietne Emily. „Vôbec nereaguje na tvoju píšťalku.“ To sedí! „Ale chválím ho a odmeňujem. Len odmena ho naučí, čo má robiť,“ povie Friedbert. Nie je to až taká hlúposť! Za prasacie uši spravím takmer všetko. „Takže čo navrhuješ?“ opýta sa Emily. Friedbert mieša lyžičkou čaj

s cukrom. Znie to takmer ako zvonce visiace stepnému dobytku okolo krku. „Tak už niečo povedz!“ domfza Emily. „Čo urobíme s Antonom?“ Anton, to som ja. „Navrhujem, aby sme ho prihlásili do školy pre psov,“ povie Friedbert. Do školy pre psov! Mňa? Nie! Vyskočím. Budem chodiť dobrovoľne do košíka. Urobím všetko, čo budú žiadať, keď ma nepošlú do tej školy. Presne viem, čo sa tam stane, lebo strýko Ferenc povedal, že ak pôjdeme do školy pre psov, stratíme slobodu. Povedal, že taká škola nás dokaličí. Majú tam veci, ktoré sú stokrát horšie ako jedna písťalka na psa. Povedal, že tam majú flexi remienky a náhubky.

Nechcem ísť do školy pre psov! Spriatelím sa aj s mačkou. Už nedohryziem ani jednu topánku. Ani košík už nezničím. Už nebudem naháňať ani zajace, ani kačky. Dobrovoľne pôjdem popri nohe. Vždy budem poslúchať písťalku na psa. Budem krotký ako baránok, len keď ma nepošlú

do školy pre psov! „Pozri sa naňho!“ povie Emily. „Vyzerá, ako by rozumel každému slovu!“ Zohne sa ku mne a pohladká ma. „Áno, Anton, len poslúchaj! Lahni si do košíka! Si dobrý psík!“ povie Emily. „A zajtra pôjdeš do školy pre psov!“

V tú noc som prvý raz dobrovoľne zostal na chodbe. Snívalo sa mi, že som mal náhubok a musel som za sebou ťahať železnú reťaz. Škola pre psov bola v černicovom lese. Železná reťaz sa zamotala do černicových kríkov. Poťahoval som ju a šklbal, no nemohol som sa vymotať. Zrazu sa zjavilo pätnásť šakalov zlatých, obkolesili ma a nastrážili uši. Potom urobili mačací chrbát ako vždy, keď útočia, zdvihli chvost a chystali sa

skočiť. Nemohol som sa ani pohnúť. Nemohol som na nich ani vyceriť zuby, lebo ten náhubok mi zvieral ňufák. Prebudil som sa. Micka sedela na parapetnej doske. Oči jej v tme svietili ako žlté uhlíky. A napriek tomu som bol rád, že vidím to mačacie stvorenie. Keby som vedel hovoriť mačacím jazykom, dokonca by som jej navrhol, aby sme boli priateľmi. A vtedy sa stalo niečo, čo by som nikdy nečakal: Micka zoskočila z parapetnej dosky a celkom pomaly ku mne podišla. Sklonila hlavu a pritisla ju k mojej. Ležal som úplne potichu. Takmer som nedýchal. Vtedy sa Micka prevrátila na chrbát a dovolila mi oblízať jej brucho. Spokojne priadla. Mačacie stvorenia vedia tiež čítať myšlienky, to je istá vec! Toto nám strýko Ferenc nikdy nepovedal.

V tú noc si ľahla Micka ku mne a zaspali sme chrbtom k sebe. Keď nás Emily ráno takto našla, z očí jej vyhĺkli slzy. „Friedbert!“ zvolala. „Pod' sem, toto musíš

vidieť! Pes a mačka v jednom košíku. Ach, aké je to krásne!“ Friedbert prišiel, a keď nás uvidel ležať spolu, povedal: „Anton, si dobrý psík! Si dobrý psík!“ A tak som začal dúfať, že teraz ma už nepošlú do školy pre psov. Ale tak to už raz chodí: ak si ľudia niečo raz naplánujú, tak sa toho držia. Niežeby som sa chcel sťažovať. Vcelku som mal šťastie. Na škole pre psov sa však dohodli, a tak sa po raňajkách obuli. Friedbert priniesol remienok, zapol mi ho a odviedol ma k autu.

